

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίθεας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός
καί εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὴ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τήν 9 Ἰουνίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 23

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια).
ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΤΑΪΡΟΝ

Τὴν ἐπομένην πρωΐν, — 21 Σεπτεμβρίου, — ὅταν οἱ ταξειδιῶται ἀπῆλθον ἀπὸ τὸ Ματαβένι, μόλις τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμισίαι ἀπέλιχον ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φεργάνδον. Ἄν δὲν συνέβαινε καμμία καθυστέρησις, ἐντὸς ἐβδομήκοντα δύο ὥρῶν θὰ ἔφθανον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των.

Ὁ πλοῦς ἐπανεληθήν ὑπὸ τοῦς συνήθεις ἔρους, — μὲ τὰ ἱστία ὅταν ὁ ἄνεμος τὸ ἐπέτρεπε, — μὲ τὴν παλάντσαν καὶ μὲ τὸν γαράβ πάτον, ὁσάκις τὰ πλοίαρια ἠδύναντο νὰ ἐπιωφεληθῶσι τοῦ ρεύματος, — μὲ τὴν ἐσπίλλαν, ὁσάκις δὲν κατώρθωναν νὰ νικήσουν τὴν δύναμιν του.

Ἡ θερμοκρασία διειρηθεῖτο ὑψηλῇ. Νέφη ὑετοφόρα ἐσύροντο βαρῶς, ἀναλυόμενα κάποτε εἰς βροχὴν χλιαράν. Ταύτην διεδέχτο καυστικὸς ἥλιος, καὶ ἠναγκάζοντο νὰ καταφεύγουν εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ὁ ἄνεμος ἦτο ἀσθενὴς, διαλείπων, ἀνίσχυρος νὰ θροσίσῃ τὴν φλογεράν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν.

Πολυάριθμα μικρὰ παραποτάμια, προπάντων ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς, ἐξεβάλλον εἰς τὸν ποταμόν.

Ἦσαν ἀσήμαντα καὶ ἀνώνομα, καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν ἐξεδήλωσε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τα ἐπισκεφθῇ.

Συνήντησαν ἐπανειλημμένως ἀκάτια, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον ἰνδοὶ Πιαρβὰι, ἐκ τῶν κατοκούντων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τῆς μοίρας ταύτης τοῦ Ὀρενόκου. Ἐπλησίον οἰκείως τὰ πλοίαρια, καὶ προσεφέροντο νὰ βοηθήσουν εἰς τὸν κοπιώδη χειρισμὸν τῆς ἐσπίλλας. Τοῦς ἐδέχοντο ἀδιστάκτως, καὶ ἀντήμισθον τὰς ὑψη-

ρασίας των δι' ὑψασμάτων, ὑκλικῶν καὶ σιγάρων. Εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐμπειρότατοι ναυτικοί, περιζήτητοι διὰ τὴν διάβχαιν τῶν στενῶν.

Ὅπως, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ ἡμισείας διωδεκάδος κ ο υ ρ ι ἄ ρ ω ν, ὁ στολισκὸς προσωμίσθη εἰς τὸ χωρίον Αὐγουστίνον, τὸ ὅποσον ὁ Σαρφανζὼν δὲν ἀναφέρει διόλου, διὰ τὴν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ταξειδίου του. Εἶνε νέον χωρίον, εἰς καλὴν θέσιν, ἀριθμοῦν τεσσαράκοντα περίπου καλύβας

κυλινδρικός ἢ κυλινδρικοκινικός, καὶ κατοκούμενον ὑπὸ διακοσίων Ἰνδῶν.

Ἀπὸ βροθίνες, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί τους ἐνόμισαν, ὅτι εἰς τὸ Αὐγουστίνον δὲν ὑπάρχουν οὔτε γυναῖκες, οὔτε παῖδια. Τοῦτο δὲ διότι τὰ γυναικόπαιδα, τρομάζοντα, ἔσπευσαν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ δάσος, ὅπως συνέβησαν νὰ κάμνουν ὁσάκις ἐβλεπαν ξένους.

Τότε παρουσιάσθη ἕνας Πιαρβὰς, τεσσαρακοντούτης περίπου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐρωστὸς, μὲ γ ο υ α γ ι ο ὕ κ ο ν

(ἐμπροσθὲλλον), μὲ κόμην πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὠμων του, καὶ μὲ βραχιόλια εἰς τοὺς πόδας. Περιεφέρετο ἐπὶ τῆς ἀποκρήνου ὀχθῆς, περιστοιχίζόμενος ὑπὸ δεκάδος Ἰνδῶν, οἱ ὅποιοι τῷ ἐφανερώσαν κάποιον σέβας. Ἦτο ὁ καπετάνιος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν Πιαρβὰν, ὁ ὁποῖος ὠμίλει ἰσπανικά.

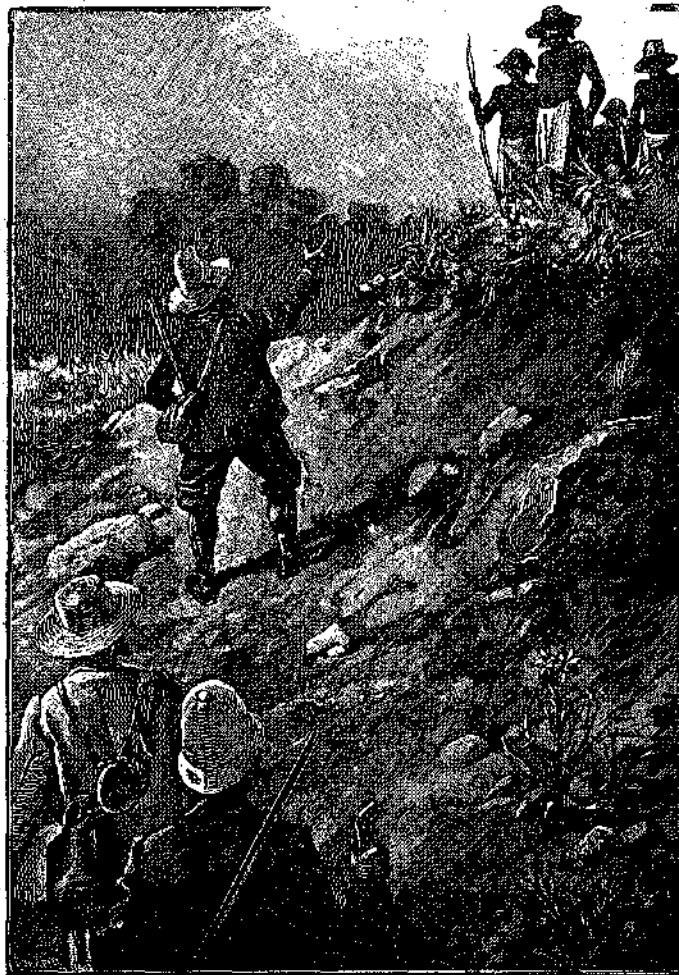
— Καλῶς ἐκοπίσατε! εἶπε, τείνων πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα.

— Μένον ἐλίγας ὄρας. Ὁὲ μείνωμεν ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ αὖριον, πρῶτ' πρῶτ', ὁὲ φύγωμεν.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν ὁ Πιαρβὰς, εἰμπορεῖτε νὰναπαυθῆτε εἰς τὰς καλύβας μας. Εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, καπετάνιε, καὶ ὁὲ σας ἐπισκεφθῶμεν. Ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶνε προτιμώτερον νὰ μείνωμεν εἰς τὰ πλοίαρια.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν... (Σελ. 181, στ. γ')

— Είσαι άρχηγός ώραιού χωρίου ! ύπέλαβεν ό κ. Μιγκέλ. Καί πώς λέγεσαι; — Κάριμκαλ ! άπήντησεν ό Ίνδός, προφέρων τόνομά του μέ τόσην ύπερηφάνειαν, ώς εάν έλεγε : Σίμων Βόλιερ. — Ο κ. Μιγκέλ και οι λοιποί ταξιδιώται ήκολούθησαν τούς Ίνδούς μέχρι του χωρίου, όλίγα μέτρα απέχοντος από την όχθη. Καθ' έδόν, ό Ίάκωβος Έλλώκ, ό οποίος έβάδιζε πλησίον του Παύλου, τον ήρώτησε τί έλεγε τδ βιβλίον του Σαρφραζών περί των Ίνδών Παιρών.

— Λέγει, απεκρίθη τδ παιδίον, ότι οι Ίνδοι αυτοί είνε ειρηνικοί, φιλήσυχοι. Τόν περισσότερον καιρόν ζούν εις τδ έσωτερικόν, μέσα εις τδ δάση. Φαίνεται ότι αυτοί μόνοι ήθέλησαν νά δοκιμάσουν νέαν ζωήν και έκτισαν τδ χωρίον των παρ τήν όχθην του Όρενόκου.

— Πολύ πιθανόν, αγαπητέ μου Παύλε, ό άρχηγός των, ό οποίος φαίνεται νοημονέστατος άνθρωπος, θά τους έπεισει νά διαλέξουν αυτά τδ μέρος. Η κυβέρνησις έχει καθήκον νά τους ύποστηρίξη, και άν ήρχοντο τίποτε Ιεραπόστολοι νά εγκατασταθούν εις τδ Αύγουστίνον, έντός όλίγου οι Παιράοι αυτοί θά έξεπολιτίζοντο.

— Ιεραπόστολοι είπατε, κύριε Έλλώκ; Ναί ! είνε άνθρωποι μέ θάρρος, μέ μεγάλην άφοσίωσιν, και εύεργετούν πολύ τας άγρίας φυλάς. Συλλογίζομαι, ότι αυτοί οι άποστολοι, οι όποιοι εγκαταλείπουν τά αγαθά των, τας οικογενείας των, οι όποιοι χάριν των δυστυχών άγρίων Ουσιάζουν τά πάντα, και αυτήν ακόμη την ζωήν των, κάμνουν έργον εύγενές, ύψηλόν, και περιποιούν τμήν εις την ανθρωπότητα. Πόσα δέν έκαμε, καθώς λέγομαι, ό πάτερ - Έσπεράντης εις την Σάντα - Ζουάνα, και άλλήθες, πόσον είνε αξιομίμητον τδ παράδειγμα του !

— Τίθοντι, απεκρίθη ό Ίάκωβος Έλλώκ.

Και έκπληκτος, διότι ήκουε τόσον σοβαρά λόγια, τόσον ύψηλός ιδέας από παιδίον τοιαύτης ηλικίας, προσέθεσε :

— Ναί... αλλά αυτά τά πράγματα, αγαπητέ μου Παύλε, δέν τα συλλογίζεσαι κανείς πολύ... όταν είνε νέος.

— Ω, εγώ είμαι γέρος, κύριε Έλλώκ... απεκρίθη ό Παύλος, του όποιου τδ πρόσωπον έκοκκίνισεν έλαφρώς.

— Γέρος... δεκαεπτά έτών ;

— Παρακαλώ... δεκαέξ έτών, έννέα μηνών και είκοσι ήμερών ! διώρθωσεν ό λοχίας Μαρσιάλης, παρεμβαίνων εις την συνομιλίαν και δέν έννοώ νά λέγης ότι είσαι γέρος, άνεψέ μου !

— Συγχώρεσέ με, θεϊέ μου, και δέν τδ ξαναλέγω ! απεκρίθη ό Παύλος, μειδιών.

Έπειτα στρεφόμενος προς τόν Ίάκωβον Έλλώκ :

— Τελος πάντων, είπε, διά νά έπα-

νέλθωμεν εις τούς Ιεραποτόλους, νομίζω ότι αυτοί ποδ θά εγκατασταθούν εις τδ Αύγουστίνον, όλ έχον νάγωνισθόν κατά των προλήψεων των Παιρών, διότι, καθώς λέγει ό Σαρφραζών, οι Ίνδοι αυτοί είνε οι εύπιστότεροι και οι προληπτικώτεροι από όσους άπαντά κανείς εις τας επαρχίας του Όρενόκου !

Οι επίβηται των πλοιαρίων δέν θά έβράδυναν νάναγωνίσουν την άλήθειαν τής παρατηρήσεως ταύτης.

Η καλύβη του άρχηγού εύρίσκετο εις τερπνόν μέρος, ύπό συστάδα δένδρων μεγαλοπρεπών. Στέγη από φοινικιδφυλλατήν έκάλυπτε, περατουμένη εις κυλινδρικήν στεφάνην, άνθοστολίστον. Μία μόνη θύρα ώδήγει εις τδ μοναδικόν δωμάτιον, τδ όποιον είχε διάμετρον δεκαπέντε ποδών. Έπιπλα μόνον τά άπολύτως άναγκαία ύπήρχον, ήτοι κάλαθοι, σκεπάσματα, μία τράπεζα, μερικά χονδροειδή καθίσματα, τά άπλοστάτα οικιακά σκεύη του Ίνδου, τδ βέλου του, τδ τόξα του και τά γεωργικά του έργαλεία.

Η καλύβη αύτη ήτο νεόκτιστος, και μάλιστα την προτεραιάν είχε γινή ή τελετή των εγκαινίων, ή όποία συνίσταται εις την έκδίωξιν του πονηρού πνεύματος. Έννοείται, ότι τά πονηρά πνεύματα δέν φεύγουν εύκολα. Τδ τίναγμα, τδ ξεσκόνισμα, τδ πλύσιμον, τδ σκούπισμα, τά όποια θά έκαμει μία εύρωπαια οικοδόσποινα, έδώ δέν είχαν καμμίαν ισχύον. Τδ πονηρόν πνεύμα δέν είνε κόνις, την όποιαν τδ σάρωθρον ρίπτει έξω... Είνε κάτι αύλλον, και πρέπει ένα ζών νά το ανασπύσει πρώτα, και έπειτα νά το υπάγη μακράν, εις τδ όρη και εις τά άγρια βουνά... Είνε λοιπόν άπαραίτητον ή εργασία αύτη νάνατεθ ή εν πτηνόν. Ούτως και χθές, εις ένα παπαγάλον άνετέθη ό εξαγνισμός τής καλύβης, και έν ώ τδ πτηνόν είργάζετο, πετών έδώ κ' εκεί και ρμφίζον δεξιά και άριστερά, — όλα τά μέλη τής οικογενείας, μέ τα καλλίτερα των φορέματα, παρεδίδοντο εις χορούς, εις άσματα και εις σπονδάς. Τέλος τδ πτηνόν έπέταξε προς τδ δάσος, άπάγον και τδ πονηρόν πνεύμα, και έπομένως ήδύναντο νά κατοικήσουν την καλύβην έν πάση άσφαλεία. Ούτως ό άρχηγός χωρίς καμμίαν τσίφιν ήμπορούσε νά δεχθί τούς ξένους, και αυτοί νά εισέλθουν χωρίς κίνδυνον νά βλαφθούν από τδ πονηρόν πνεύμα !

Όταν οι επισκέπται έξήλθον από την καλύβην του άρχηγού Κάριμκαλ, έλαβαν την εύκαιρίαν νά ίδουν ελόκληρον τόν πληθυσμόν του Αύγουστίνου. Αί γυναίκες μέ τά παιδιά, καθουχάσασαι και κληθείσαι από τούς πατέρας των, τούς αδελφούς των, τούς συζύγους των, είχαν επιστρέψη εις τδ χωρίον. Έπήγαιναν από καλύβης εις καλύβην, περιεφέροντο ύπό τά δένδρα, έτρεχον εις την ακτήν,

προς τδ μέρος όπου έναυλόχουν τά τρία πλοίαρια. Ο Γερμανός Πατέρν παρετήρησε τότε ότι αι γυναίκες αύται μέ τά κανονικά χαρακτηριστικά και τδ χαμηλόν άνάστημα, ύπό έποψιν τύπου ήσαν κατώτερα των άνδρών.

Τότε ήρχισε μεταξύ των Παιρών και των ταξιδιωτών ή ανταλλαγή των ειδήων, ή όποία γίνεται πάντοτε μεταξύ των Ίνδων και των ξένων, έμπορών ή περιηγητών, οι όποιοι αναπλέουν ή καταπλέουν τόν Όρενόκον. Προσέφεραν όπρια νωπά, ζαχαροκάλαμον, ως και όλίγας από τας βανάνας εκείνας, τας καλουμένας πλάτανο υς, αι όποιαι, ξηραίνόμεναι και διατηρούμεναι, έξασφαλίζουν την τροφήν των έδοικοπορούντων Ίνδων. Εις ανταλλαγμα έλαθον σιγάρα, τά όποια υπεραγαπούν, μπαχάρια και περιδέρια από χάνδρας, έφάνησαν δέ κατευχαριστημένοι έκ των συναλλαγών των προς τούς ξένους.

Έν τούτοις, δι' όλα αυτά μόλις έξωδούη μία ώρα. Μέχρι τής δύσεως του ήλιου είχαν ακόμη καιρόν οι κνηγοί διά νά δοκιμάσουν « την τύχην των όπλων » εις τά πλησιόχωρα δάση. Ούτως, έν ώ οι κ.κ. Φέλιπ και Βαρίνας, ό λοχίας Μαρσιάλης και ό Παύλος, ζευξαν οι μέν εις τά πλοίαρια οι δέ παρά την όχθην ή εις τδ χωρίον, — ό Ίάκωβος Έλλώκ και ό κύριος Μιγκέλ, ακολουθούμενοι ύπό του Γερμανού Πατέρν μέ τδ βοτανολογικόν κιώτιον εις την ράχιν, εισεχώρησαν εις τδ πυκνόν δάσος, τδ εκτεινόμενον πέραν των άγρών του ζαχαροκάλαμου και τής μανιόκας. Δέν είχαν φέβον νά παραπλανηθούν, διότι τδ κνηγιον έπρόκειτο νά γινή πλησίον του Αύγουστίνου, έκτός άν οι κνηγοί παρεσύροντο μακράν ύπό του θηρευτικού των πάθους. Τούτο όμως δέν συνέβη. Εξόχως από τής πρώτης ώρας, ό κ. Μιγκέλ έφόνευσεν ένα υδρόχορον, και ό Ίάκωβος Έλλώκ έξήπλωσεν εις τδ έδαφος μίαν έλαφον. Μέ τά δύο αυτά ζώα, είχαν ήδη άρκετόν φορτίον νά μεταφέρουν εις τά πλοίαρια. Ίσως θά έκαμναν καλλίτερα νά πάρουν μαζί των ένα δύο Ίνδους. Άλλ' επειδή δέν είχε προτείνη κανείς την ύπηρεσίαν ταύτην, δέν έκριναν καλόν νά ζητήσουν την συνδρομήν των. Έξ άλλου, επειδή δέν ήθέλησαν νάπαταχλήσουν τούς ναύτας, καταγινόμενους εις τας μικράς επιδιορθώσεις των πλοιαρίων, μόνοι είχαν άναχωρήση και μόνοι θά επανήρχοντο εις τδ χωρίον.

Εφορτώθησαν λοιπόν τά φουθεντά ζώα, — ό κ. Μιγκέλ έφερε τόν υδρόχορον επί του ώμου, ό Ίάκωβος Έλλώκ και ό Γερμανός Πατέρν έξόσταζον μαζί την έλαφον, — και επήραν τόν δρόμον διά τδ Αύγουστίνον, από του όποιου απέχον δύο έως τρία χιλιόμετρα. Επροχώρησαν άρκετά, και έστάθησαν διά νάνασάνουν. Έκαμνε πολλή ζέστη, και ό άνρ μετά

δυσκολίας έκυκλοφόρει ύπό τόν πυκνόν θόλον των δένδρων.

Τήν στιγμήν εκείνην, μόλις έξηπλώθησαν παρά την ρίζαν ενός φοίνικος, οι κλώνες μιάς λόχμης πυκνής, δεξιά των, έσεισθησαν βιαίως. Έφαινετο ότι κάποιος όγκος ισχυρός προσεπάθει νά εισχωρήση έντός των θάμνων.

— Προσοχή ! είπεν ό Ίάκωβος Έλλώκ προς τούς συντρέφους του. Εκεί θά είνε κανένα θηρίον...

— Έχω δύο φυσέκια μέ σφαίρας εις την καρμπίναν μου, άπήντησεν ό κ. Μιγκέλ.

— Καλά, νά είσθε έτοιμος, έν ώ εγώ θά γεμίσω τή δική μου, άπήντησεν ό Ίάκωβος Έλλώκ.

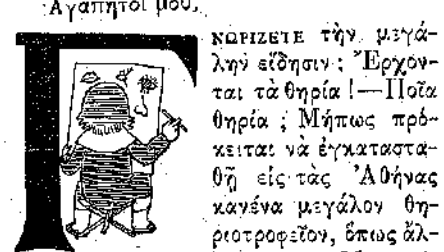
Τδ ήρκεσαν όλίγα μόνον δευτερόλεπτα διά νά την γεμίσω. Τά δένδρύλια τής λόχμης δέν έσειοντο πλέον. Ούχ' ήττον, τείναντες τά ώτα, οι κνηγοί ήδυνήθησαν νάκούσουν τόν κρότον αναπνοής πνευστιώσεως, καθώς και βραχνόν τινα γρυλλισμόν, περί τής φύσεως του όποιου δέν έχωρει άμφιβολία.

— Πρέπει νά είνε κανέν ζών μεγάλο ! είπεν ό Γερμανός Πατέρν προχωρών.

(Έπεται συνέχεια.)

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

Κοιζείτε την μεγάλην είδησιν : Έρχονται τά θηρία ! — Ποία θηρία ; Μήπως πρόκειται νά εγκατασταθί εις τας Αθήνας κανένα μέγαλον θηριοτροφείον, όπως άλλοτε του Μοντενέγρου :... Μήπως έρχεται κανένας διάσημος θηριοδασατής, διά νά έκπλήξη τούς μικρούς και τούς μεγάλους Αθηναίους μέ την τάλημν του και την άφοβίαν του, εισερχόμενος ως νοικοκύρης εις τόν κλωδόν των τίγριων, χορεύων εις τόν κλωδόν των πανθήρων, αναγιώσων την έφημερίδα του εις τόν κλωδόν των λεόντων ;

Όχι, τίποτε από αυτά. Έρχονται τά θηρία, αλλά χωρίς θηριοδασατήν... Θα γινή τδ θηριοτροφείον, αλλά χωρίς θεάματα άποτρόπαια και παιγνιδια κινδυνώδη. Θα είνε πλουσιώτερον, τελειότερον, συστηματικώτερον από τά συνήθη θηριοτροφεία, αλλά δέν θά χρησιμεύη τόσον προς διασκέδασιν, όσον προς μελέτην, προς διδασκαλίαν. Θα είνε μέ άλλους λόγους έν θηριοτροφείον, ή καλλίτερα, ζωοτροφείον έπιστημονικό, και διά νά

μεταχειρισθί την καθιερωθείσαν φράσιν, θά είνε Ζωολογικός Κήπος.

Μάλιστα ! ή ίδρυσις του άπεφασίσθη όριστικώς, και ήρχισαν από τώρα αι εργασίαι εις τδ Δέλτα του Φαλήρου. Εκεί θά εγκατασταθούν, μέσα εις ώραιον κήπον και εις καλλιτεχνικωτάτους (άλλα και σιτρεωτάτους) κλωδούς, τά ζώα και τά θηρία, τά όποια ήλθον ήδη, και τά άλλα τά όποια έρχονται από την Αφρικήν, και τά άλλα τά όποια θά έλθουν άργότερα. Διότι είθώς έξ αρχής ό Ζωολογικός Κήπος δέν θά είνε τέλειος, θά πλουτίζεται όλίγον κατ' όλίγον, και οι αναλαβόντες την ίδρυσιν του έλπίζουν ότι μέ τόν καιρόν, — χάρις εις την ύποστήριξιν του Βασιλέως, τής Κυβερνήσεως, του κοιού. — θά γινή εκ των καλλιτέρων και πλουσιωτέρων.

Πραγματικώς, ή έλλειψις Ζωολογικού Κήπου ήτο πολύ έπαισθητή εις τας Αθήνας. Έως τώρα είχαμεν μόνον τδ Φυσιολογικόν Μουσείον του Πανεπιστημίου, μέ τούς σκελετούς και τά βαλσαμωμένα του ζώα. Διά νά ιδώμεν άλλα ζώα, εκτός των έγχωρίων, έπρεπε νά μας επισκεφθί κανένας Μοντενέγρος, ή... νά εκδοθί καμμία Ζωολογία μέ χρωματίσους εικόνους. Οι περισσότεροι, τινόντι, μόνον από τά βιβλία έγνωρίσαμεν τά θηρία, ακόμη και τά κοινότερα. Τώρα, χάρις εις τόν Ζωολογικόν Κήπον, ζώα μικρά και μέγαλα, σπάνια ή κοινά, ήμερα ή άγρια, θά είνε γνώριμα έξ αύτοφίας, θά είνε προσιτά εις έλόν τόν κόσμον. Και φαντάζομαι την διασκέδασιν, ή όποία θά γίνεται καθ' έκάστην εις τδ Ζωολογικόν Κήπον του Φαλήρου ! Φαντάζομαι πρό πάντων την χαράν και την απόλαυσιν των παιδιών, τά όποια θά διέρχωνται ώρας όλοκληρούς παίζοντα πρό των κλωδών των πιθήκων, ή πρό τής λίμνης των φωνών και των λοιπών άμφιβίων, τά όποια είνε διασκεδαστικώτατα. Ίσως θά τα τρομάζουν όλίγον αι ώρυγαι των τίγριων και οι βρυχηθμοί των λεόντων... άλλ' ό Κήπος θά είνε μέγάλος διά τούς μικρούς φ ό β τ σ ι ά ρ ε δ ε ς, και θά ήμπορούν νά καταφεύγουν εις άλλην ήμερωτέραν γωνίαν, όπου δέν θάκούουν παρά κελαδήματα πτηνών, — των ώραίων πτηνών των τροπικών, μέ τά λαμπερόχρωμα πτερά... Και πόση θαυμαστή ποιικιλία θά υπάρχη εκτ' μέσα ! Αποτά τετράχειρα μέχρι των έρπετών, πόσα πλάσματα περίεργα και άγνωστα, ώραια ή φεβρά, χαριτωμένα ή ισχυρά, μαλλιάρια ή πτερωτά, έστρακώδεσμα ή φολιδοφόρα... Όποια συναυλία φωνών, βρυχηθμών, χρεμετισμών, ώρυγών, βελασμάτων, κελαδημάτων, κρωγμών, συριγμών !... Πόσον θαυμασία θά φαίνεται όλη αύτη ή ζωολογική κλίμαξ, ή όποία άρχίζει από τά ατελέστερα, και φθάνει βαθμηδόν εις τά τελειότερα ! πόσον θά

φαίνεται έν όλη του τή δυνάμει και τή μεγαλοπρεπεία τδ έργον του Δημιουργού, ό όποιος χορηγεί την ζωήν υπό τούς ποικίλους, τόσον διαφορετικούς ! Πόση διασκέδασις, άλλα και πόση διδασκαλία, και έποια ώφέλεια, και έποια εύεργετική επίδρασις εις τας ψυχάς των θεατών !

Τδ θέαμα και τδ διδάγμα τδ ύψηλόν θά είνε ακόμη τελειότερον, όταν παρά τόν Ζωολογικόν Κήπον θά γινή και τδ Ένυδρείον. Εις τόν Ζωολογικόν Κήπον θά βλέπωμεν τά ζώα, τά όποια ζούν επί τής επιφανείας τής γής και εις τέν άέρα, δηλαδή τά χερσαία και τά πτηνά. Εις τδ Ένυδρείον κάλει θά βλέπωμεν τά ζώα, τά όποια ζούν εις την θάλασσαν, ύπό τδ ύδωρ. Ω, είνε απερίγραπτος ή μεγαλοπρεπεία ενός Ένυδρείου ! Φαντασθήτε όλα τά είδη των ιχθύων, των μαλακίων, των κογχυλίων, των ζωοφότων ! Φαντασθήτε τά παράξενα σχήματα και τά λαμπερά χρώματα των άπειροπληθών αυτών πλασμάτων, τά όποια ζούν εις τούς σκοτεινούς πυθμένας των θαλασσών και είνε άπρόσιτα εις τούς κοινούς όφθαλμούς. Εις τδ Ένυδρείον θά τα βλέπωμεν όπως ζούν εις την φύσιν, μέσα εις θάλασσαν τεχνητήν, υαλόφρακτον. Και θά παρακολουθώμεν την ζωήν των εκ του πλησίον, και τά μυστήριά των θαποκαλύπτωνται πρό των εκθάρμυων όφθαλμών μας. Έν μέρος των θαυμασίων, τά όποια βλέπουν οι παράτολμοι όνται, οι κατερχόμενοι εις την άβυσσον τής θαλάσσης, θά είνε εκεί όρατόν, προσιτόν εις όλους, και εις τούς άτελοματέρους... Έννοείται, ότι διά νά γίνονα αυτά όλα, θά χρειασθούν πολλά χρήματα. Δέν είνε μόνον ή προμήθεια των ζώων, άλλα και ή διατήρησις των, ή όποία στοιχίζει πολύ. Υπάρχουν ζώα μέγάλα, τά όποια τρώγουν πολύ, και είνε μία δαπάνη και αύτό άλλ' υπάρχουν και άλλα μικρότερα, τά όποια τρώγουν όλίγον, άλλα τόσον ιδιότροπα, τόσον εύθραυστα και λεπτά, ώστε ή διατήρησις των εις τδ κλίμα μας απαιτεί μυριάς προφυλάξεις, μυριά τεχνάσματα, και ή δαπάνη δι' αυτά είνε ακόμη μεγαλύτερα. Θα χρειασθί διευθυντής έπιστήμων, έπιμεληταί έπιστημόνους, υπάλληλοι, φύλακες, ύπηρέται. Άδιάφορον τά πρώτα χρήματα έχουν εύρεθί και ό Ζωολογικός Κήπος γίνεαι. Η ύποστήριξις του κοινού και αι δωρεαί των πλουσίων θά τον τελειοποιήσουν. Εις τούτο δέ θά συντελέσουν και τά παιδιά, τά όποια θά τον επισκέπτωνται συχνά, μέ μικρόν τίμημα εισόδου, ίσως μέ είκοσι μόνον λεπτά. Θα μου είπητε : και τί θά κάμουν τά είκοσι λεπτά μας ; Ναί ! άλλα λησμονείτε πως γεμίζει τδ σακκούλι, κατά την παροιμίαν ;

Σας άσπόζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

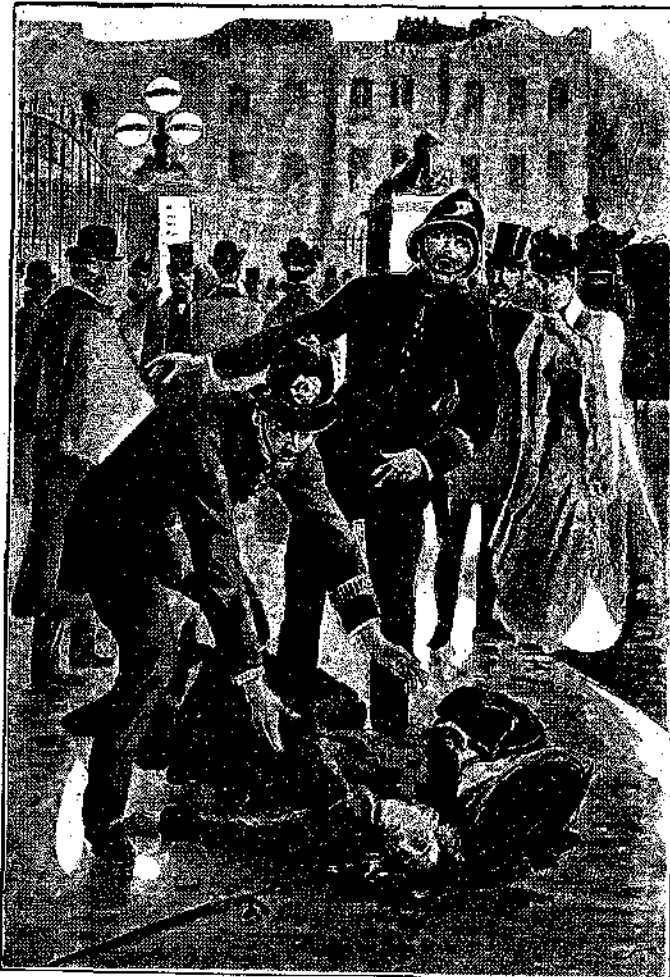
ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Εἰς τὴν Τάμεσιν, ἡ γαλήνη ἐπανήλ-
θεν αἰφνιδίως. Τὸ ταξίδιον αὐτό, τὸ τό-
σῳ κουραστικόν καὶ ἀνιαρὸν, ἐπλησία-
ζεν εἰς τὸ τέλος του. Ἡ Ρόζα ἐσηκώθη
ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἐτακτοποιήσεν ὀλί-
γον τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ ἐδοκίμασε
νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφήν.

Μόνῃ εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀτμο-
πλοίου ἐκείνου, τὸ ὅποσον τὴν ἀπῆγε
μακρὰν παντός, ὅ,τι εἶχε γνωρίσῃ καὶ ἀ-
γαπήσῃ, ἀπολύσασα διαμῆας πᾶν ὅ,τι ἐ-
στύλιζε τὴν ζωὴν της, πᾶν ὅ,τι τὴν πε-
ριέβαλλε μετ' αἴγλην, τώρα διὰ πρώτην φο-

• Ἡ Ρόζα εἶχε λιποθυμήσῃ. • (Σελ. 184, στ. γ'.)

ρὰν ἀνεγνώρισε, συνησθάνθη τὰ παρελ-
θόντα λάθη της, καὶ ἐσυλλογίσθη μ' αἰ-
σθημα πικρᾶς μετανοίας, ὅτι δὲν ἦτο ἀξία
τῆς μέχρι τοῦδε εὐτυχίας της.

Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα διὰ νὰ τὴν
παρηγορήσῃ! Οὕτε τὸν θεὸν Ἄρχην,
οὔτε τὴν Ἑλλην, οὔτε τὴν μίς Σμίλιν, οὔτε
κἄν τὴν καλὴν Βριγίταν ἢ τὴν πιστὴν
Λάρρην!.. Τόσον μεγάλη, τόσον σκλη-
ρὰ τιμωρία ἦτο ἴσως ἀνωτέρα τῶν πται-

σμάτων της, καὶ βεβαίως ἀνωτέρα τῶν
δυνάμεών της.

Ἐνόμιζε τῶντι, ὅτι ἡ καρδία της θὰ
συνετριβέτο, ὑπὸ τὸ βάρος τὸ ὅποσον τὴν
ἐπίεζε, καὶ ὅτι θάπεθνηκεν ἐκεῖ, μόνῃ,
ξένη, ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ ὅλους!..

Φρικίαισι τρόμου τὴν κατέλαθεν. Ἐπε-
σεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ χύουσα χεῖμαρ-
ρον δακρύων, παρεκάλεισε θερμῶς τὸν
Θεὸν νὰ τὴ χαρίσῃ συγγνώμην καὶ γα-
λήνην. Προσηυχθῆ ἢ δυστυχισμένη
Ρόζα μετ' ὄλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας
της, ὅπως ποτὲ ἕως τώρα δὲν το εἶχε
κἀμῃ.

Καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη μεγάλην ἀνα-
κούφισιν.

Τὸ ἀτμόπλοιον εἰσῆρχετο εἰς τὸν λι-
μῆνα, καὶ ἡ Ρόζα, ἀρκιτὰ ἡσυχος, ἀνέβη
εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀ-
πεβόσθη μαζί με
τοὺς ἄλλους ταξει-
διώτας.

Τώρα δὲν εἶχε
τίποτε ἄλλο νὰ κά-
μῃ, — καὶ αὐτὴ
ὑπῆρξεν ἡ πρώτη
της σκέψις. — παρὰ
νὰ ἐρθῇ εἰς ἓνα ἀ-
μάξι καὶ νὰ δώσῃ
μῖαν διεύθυνσιν οἰ-
ανδῆποτε. Δὲν ἐ-
τελευτᾷ νὰ ὑπο-
δείξῃ τὸ Ξενοδο-
χεῖον ὅπου κατέλυε
συνήθως μετ' ὃν
θετὸν της, ἐσάκις
ἔμεινον ὀλίγας ἡμέ-
ρας εἰς τὸ Λονδί-
νον, — ὧ, ἡ εὐτυ-
χὴς ἐπεχῆ!.. —
διότι ἐφροβῆτο μὴ
πως τὴν γνωρίσουν
καὶ μὴπως ἐκπλα-
γούν ποῦ θὰ τὴν ἔ-
βλεπαν μόνῃ.

Ὅμως κατὰ τό-
χην, διέταξε τὸν ἀ-
μαξηλάτην νὰ τὴν
ὀδηγήσῃ εἰς ἓν τῶν
μεγάλων καταστη-
μάτων τῆς Ρέζεντ-
Στρήτ, χωρὶς καὶ
αὐτὴ νὰ γνωρίξῃ τί
θὰ ἔκαμνε κατόπιν.

Ἡλιπζεν ὁμως ὅτι κατ' ἔδδον θὰ της ἤρ-
χετο καμμία ἐμπνευσίς.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος, κα-
τήλθεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἐπλήρωσε τὸν
ἀμαξηλάτην καὶ εὐρέθη εἰς τὸ πεζοδρό-
μιον, ἀναποφάσιτος ὅσον καὶ πρὶν, ἀλλ'
ἀκόμη περισσώτερον κουρασμένη, φοβι-
σμένη, ἀρρωστη...
Ὅσον ἐπεριπατοῦσε, τόσον ἡ κακο-
διαθεσία, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ἀπὸ τὸ

ἀτμόπλοιον, ἠῤῥξανεν. Ὁ σφυγμὸς της
ἐκτυποῦσε δυνατὰ, τὸ μέτωπόν της ἔ-
καιε, φωτιά. Ἦτο ἀρὰ γὰ ἀποτέλεσμα
τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν πόνων, τοὺς
ὅποιους εἶχε δοκιμάσῃ;

Τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὸ κεφάλι της, τὸ
πρόσωπόν της ἐκοκκίνισε, τῆς ἤλθε ζά-
λη φοβερὰ. Ὡς ἓνας πέπλος νὰ της ἐ-
σκέπασε τὰ μάτια, δὲν ἔβλεπε πλέον τὸν
κόσμον παρὰ ἀμυδρῶς. Ἀπεναντίας, ὁ
φόβος της εἶχεν ἐξαλειφθῆ. Δὲν εἶχε
πλέον τὴν δύναμιν οὔτε νὰ ἐκπλαγῆ, οὔτε
νὰ νηυσυχῆσῃ...
Διατί ὁμως τὸ πλῆθος ἦτο τόσον μέγα;
Διατί ἔβλεπεν ἀνθρώπους νὰ τρέχουν κα-
τεσκευασμένως, ἀμάξια, ποδήλατα, μα-
γαζεῖα;... Ποῦ ἦτο λοιπὸν;... Εἶ-
χεν ἀφίση τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμο-
πλοίου; Ἄλλ' ὄχι, διότι τὸ ἠσθάνετο
ἀκόμη νὰ σαλεύῃ, νὰ χορεύῃ ὑπὸ τοὺς
πόδας της.
Ἄλλὰ διατί εὐρίσκειτο μέσα εἰς ἀτμό-
πλοιον;... Καὶ διατί, ἀντὶ νὰ βλέπῃ
γύρω της θάλασσαν, ἔβλεπεν ἀνθρώπους
καὶ οἰκίας;
Τί της εἶχε συμβῆ;... Διατί ἦτο
μὴν;... Ὅλοι ἀρὰ γὰ οἱ συγγενεῖς της
εἶχον ἀπεθάνῃ;... Ποῦ ἦτο ὁ θεῖος
Ἄρχης;... Ποῦ ἦτο ἡ Ἑλλην;...
Διατί τὴν ἤρσαν ἔτσι;...
Ἠθέλησε νὰ φρονιάξῃ, φοβηθεῖσα. Ἄλ-
λά δὲν ἐξῆλθεν ἦχος ἀπὸ τὸ στόμα της.
Ἐκοιμᾶτο λοιπὸν; ἔβλεπεν ὄνειρον;...
τὴν εἶχε πιάσῃ ἐπιάντης;...
Ἐξαφνα ἠσθάνθη ὅτι ἐκλονίζετο, ὅτι
ἐπίπτε, κράζουσα τὸν θεὸν Ἄρχην, διὰ
φωνῆς, ἢ ὅποια δὲν ἐφαίνετο πλέον ἰδική
της. Καὶ ἔπεσεν. Ἐπειτα δὲν ἠσθάνθη
τίποτε. Ἐπαύσε νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ
ἐξωτερικοῦ κόσμου.
Εἶχε λιποθυμήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ἡ ΡΟΖΑ

Ὅταν ἡ δυστυχὴς Ρόζα συνῆλθε, μὴ
γνωρίζουσα οὔτε ποῦ εὐρίσκειτο οὔτε κἄν
ποία ἦτο, εἶδεν ὅτι ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς
ἓνα κρεβάτι μετ' ἑνὸς ἀπαρηγόρευτου
Πλησίον της ἐστέκετο μῖα γυναῖκα μετ'
μαῦρα φορέματα, μετ' ἑνὸς λευκοῦ καὶ
μετ' ἑνὸς ποδῶν τοῦ αὐτοῦ χρώματος.
Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἐκύτταζε καὶ της
ἐχαμογελοῦσε, μετ' ἑνὸς γλυκύτατον, ἀγα-
θώτατον.

Ἡ φυσιογνωμία της ἐνέπνεε τόσον
θάρρος, τόσον ἐμπιστοσύνην, ὥστε ἡ Ρό-
ζα, εἰς ἐνοτικῶν, ἀνταπεκρίθη διὰ μει-
διάματος... Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη, ὅτι
τῆς ἐπλησίαζαν εἰς τὰ χεῖλη ἓνα φλυ-
ζάνι μετ' ἑνὸς ποτόν ζεστόν καὶ δυνα-
μωτικόν. Τὸ ἔπιεν. Ἐπειτα, ἔκλεισε πάλιν
τὰ κατακουρασμένα της ματάκια καὶ
ἀπεκοιμήθη βαθύτατα. Εἰς τὰ ὄνειρά της
παρηκολοθεῖτο ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ὄπτα-
σίαν τοῦ ἀγαθοῦ προσώπου, τὸ ὅποσον
τῆς εἶχε χαμογελάσῃ.

Ἄλλ' ὅ ὕπνος της ἦτο διακεκομμένος.
Ἐξύπνησε δύο-τρὶς φορές. Καὶ κάθε
φορὰν τὸ ἴδιον γελαστὸν πρόσωπον ἐπα-
ρουσιάζετο καὶ τῆς ἐπλησίαζεν εἰς τὰ
χεῖλη τὸ φλυζάνι... Εἰς ἐκάστην ἀ-
φύπνισιν, ἡ Ρόζα ἤκουε, ἔβλεπε καὶ ἐν-
νοῦσεν ὀλίγον καλλίτερα. Ἐπιτέλους
ἠμπόρεσε νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον σι-
γαλῆν καὶ ἠλλοιωμένην, ἠρώτησε:
— Ποῦ εἶμαι;

Ἡ γυναῖκα ἐφάνη ὅτι νῆχαριστήθη
πολύ ποῦ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν φωνήν, καὶ
ἀπεκρίθη μετ' ὃ γλυκύ της μειδίαμα:
— Εἴσθε εἰς τὸ κρεβάτι, διότι ἀρ-
ρωστήσατε.

— Καὶ ποῖα εἴσθε, σὰς παρακαλῶ;
— Εἶμαι ἡ νοσοκόμος σας.
— Μοῦ ἀρέσετε, εἶπεν ἡ Ρόζα.
Καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν.

Ὅταν ἐξύπνησε, — διὰ τετάρτην φο-
ρὰν, — ἡ συνείδησις καὶ ἡ μνήμη ἤρχι-
σαν νὰ της ἐπανέρχωνται, ἀλλὰ πολὺ ἀ-
σθενῶς ἀκόμη. Δὲν ἤξευρεν οὔτε ποῖα
εἶνε, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι δὲν θάργουσε νὰ
το ἐνθυμηθῆ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὸ ἰατρι-
κόν της, ἐκύτταξε γύρω γύρω εἰς τὸ δω-
μάτιον, καὶ ἠρώτησε μ' ἐκπληξιν:
— Μὰ εἶμαι εἰς τὸ σπῆτι;

— Εἴσθε σὴν εἰς τὸ σπῆτι σας, ὅσον
καιρὸν εἴσθε ἀρρωστη, ἀπεκρίθη εὐγενῶς
ἡ νοσοκόμος.

— Ναί, ἀλλὰ ποῖα εἶμαι, καὶ ποῖα
εἴσθε σεις; Σὰς παρακαλῶ πολὺ... Κοπιᾶζω τόσον
νὰ το ἐνθυμηθῶ, καὶ δὲν το κατορθώνω...

— Δὲν το κατορθώνετε, διότι εἴσθε
ἀκόμη ἀδύνατη. Θὰ σας ἐξηγήσω τί σας
συνέβη. Ἀρρωστήσατε ἀπὸ σκαρλατί-
ναν. Διὰ πολλὰς ἡμέρας, εἴχατε τόσῳ
δυνατὸν πυρετὸν, ὥστε δὲν ἐγνωρίζατε
κανένα, δὲν ἠσθάνεσθε τίποτε. Τώρα ἐγί-
νατε καλά' ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία σὰς ἐμπο-
δίζει τὴν μνήμην, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἴμ-
πορεῖτε νὰ ἐνθυμηθῆτε ποῖα εἴσθε.

— Ἄ, εἶχα σκαρλατίαν; ἐπανέλα-
θεν ἡ Ρόζα σκαπτική. Κάπου ἄκουσα
γι' αὐτὴ τὴν κακὴν ἀρρώστειαν. Μήπως
μοῦ ἄνοιξε κανεὶς τὸ φέρεμα καὶ εἶδε
τοὺς ὄμους μου κατακόκκινους;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ἡ νοσοκόμος.
Ἦσθε γεμάτη ἐξανθήματα κόκκινα.

— Καὶ ποῦ εἶμαι;
— Εἰς τὸ Λονδίνον, ποῦ ἄλλοῦ;...
Δὲν κατοικεῖτε εἰς τὸ Λονδίνον;
— Εἰς τὸ Λονδίνον; Πῶς εἶνε δυνα-
τὸν νὰ εἶμαι εἰς τὸ Λονδίνον;

— Μὰ ποῦ κατοικεῖτε λοιπὸν; ἠρώ-
τησεν ἡ νοσοκόμος μετ' ὄνον προδιδόντα
ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Ἄλλὰ ἡ Ρόζα δὲν ἠμπόρεσε νὰ πο-
κρῆθῆ. Ἐστρεψε μόνον πρὸς τὴν γυναῖκα
τὰ μάτια της ἐκπληκτικὰ καὶ ἐρωτηματικὰ.
Καὶ ἀμέσως ἐυθίσθη καὶ πάλιν εἰς ὕπνον.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ΔΑΝΙΑΝ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑ ΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΑ'

Ὁ Φασουλάκης δὲν ἐπενοῦσεν ἀζήχημα εἰς τὸ ἔρημον νησί του ὄμως
δὲν θὰ του ἐκακοφαίνετο, ἀν ἤμπορούσε νὰ φύγῃ
Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ξαναἰδῆ τὴν μαμμὰ του καὶ τὸν μπαμπὰ του,
τὸν κύριον Φασουλάκην καὶ τὴν κυρίαν Φασουλίαν.

— Ἄχ! πῶς τους ἐπεθύμησα! ἔλεγε κάθε τόσο καὶ ἀναστενάζε.
Ἦθελε ἀκόμη νὰ ἰδῇ τοὺς μικροὺς Φασουλάκιδες καὶ τὰς μικρὰς Φα-
σουλοπούλες, τὰ δέλφια του, ποῦ τα ἄφισε ἐκεῖ-πέρα, ἐτὴν πατρίδα του.

— Ἄχ, πῶς τους ἐπεθύμησα! ἔλεγε κάθε τόσο καὶ ἀναστενάζε.
Μετ' ὃ βοήθειαν λοιπὸν τοῦ Παρασκευᾶ, ἔκαμεν ἓνα πλοῖον, ἓνα
εὐμορφον πλοῖον, μετ' ἑνὸς διὰ νὰ το φοσεκόνῃ ὁ ἀέρας καὶ νὰ πηγαίνῃ
ἐμπρός, μετ' ἑνὸς, διὰ νὰ το διευθύνῃ ὁ καπετάνιος ὅπου θέλει.

Δὲν ἐννοεῖ ὁμως νάφισῃ τὸν Παρασκευᾶν, ὀλομόναχον εἰς τὸ νησί· θέλει
νὰ τον πάρῃ μαζί του.

Ὡ, πῶς χαίρεται ὁ καίμενος ὁ Παρασκευᾶς ποῦ θὰ ταξιδεύσῃ μετ' ὃν
μικρὸν του κύριον, καὶ ποῦ θὰ ἰδῇ τὰς Ἀθήνας, τὸ μεγάλο χωριὸ ποῦ
τοῦ περιέγραψε τόσες φορές ὁ Φασουλάκης Ροβινσῶν, καὶ ποῦ ἔχει σπι-
τια καὶ σπιτία!

Ὅμως, εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ ἄνθρωποι δὲν νύνουνται μετ' ὃν μόδα της
νήσου τοῦ Ροβινσῶνος!.. Εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ροβινσῶνος ὁ Παρα-
σκευᾶς φοροῦσε μονάχα μῖα γυρλάντα ἀπὸ φύλλα. Ἐ, εἶχε δίκην· ἔκαμεν
τόση ζέση!... Ἄλλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν κάμνει τόση ζέση τὸ χειμῶ-
να μάλιστα κάμνει κρῦο δυνατό. Χρειάζονται λοιπὸν φορέματα πιεὶ βροεῖα.

Ο Φασουλάκης του εφτεισσε, μιὰ ώραια φορεσιά, ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτη με τὴ δική του: ἄσπρο παντάλονι, ἄσπρη βλούζα, ἄσπρη τραχηλιά, ἄσπρα κομβιά, χονδρὰ σὰν καρύδια.

Μέσα εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσπρα, ὁ μαῦρος Παρασκευᾶς μοιάζει σὰν μυῖγα μέσα στὸ γάλα· εἶνε ὅμως νόστιμος με τὴ μεγάλη του κεφάλαια καὶ με τὰ δόλογοῦρα μαῦρα μαλλιά του. Εἶνε ἀδύνατο νὰ τον ἰδῆς καὶ νὰ μὴν γελάσης.

Μόνον ποῦ δὲν του ἔρχεται καλὰ ἡ καινούργια φορεσιά. Τὰ χέρια του χάνονται μέσα 'στὰ πλατεῖα μανίκια· τὰ πόδια του χάνονται μέσα 'στὰ μακρὰ πανταλόνια· τὰ αὐτιά του χάνονται μέσα 'στὴ μεγάλη τραχηλιά.

Τὸ δυστυχισμένο τὸ ἀραπάκι στενοχωρεῖται, δὲν ἔχει πῶς νὰ τα καταφέρῃ, πῶς νὰ τα οικονομῆσῃ.

Καὶ ἡ Μαίμου πού τον βλέπει ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια· καὶ ὁ Παπαγάλος χαχλιάνει καὶ φωνάζει: — Τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε! Ἄ, τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Θέλετε τώρα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κοῦκλων, νὰ κάμωμεν καὶ ἄλλην ἱστορίαν; Ἑλληνιστὶ ἢ κοῦκλα ὀνομάζεται

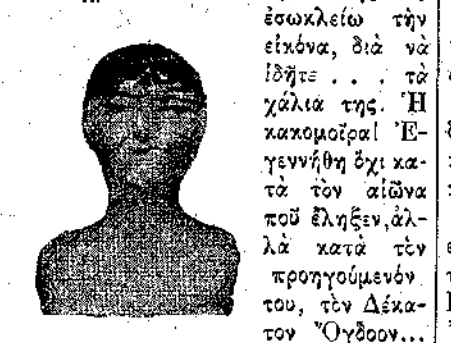
πλαγγών, ἢ μάλλον ὀνομάζεται, διότι σήμερον ποῦ γραφομεν ἔπως ἐμιλοῦμεν, καὶ νῦν λέγει ἐστὶ Γαλλιστὶ ὀνομάζεται πομπέ, λέξις ἢ ὅποια παράγεται ἀπὸ τὸ λατινικὸν pum, δηλαδὴ κοριτσάκι. Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀνομήματα εἰδῶν ἡρώματα εἰδῶν ἡσαν ἰσχυρὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἰς τοὺς Ῥωμαίους, εἰς τοὺς Πέρσας. Εὐρέθησαν πολλὰ καὶ εἰς ἀρχαίους τάφους, καὶ αἱ περίφημοι Ταναγραὶ κόραι, τὰς ὁποίας θαυμάζετε εἰς τὸ Μουσεῖον μας, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κοῦκλαι; Ἐν τούτοις ἡ κοῦκλα εἶνε ἀρχαιότερα καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τὴν Ῥώμην καὶ ἀπὸ τὴν Περσίαν. Ἡ πρώτη ποῦ ἔγινε, δὲν ἦτο ἔργον τεχνιτοῦ ἢ τοῦ ἔργου τῆς μικρᾶς ἐκείνης κόρης, ἢ ὅποια ἐτόλιξε μ' ἓνα κουρέλι ἓνα κομμάτι ξύλου, καὶ το ἔσφιξε 'στὴν ἀγκαλιά της, καὶ το ἐφίλησε καὶ το εἶπε παιδί της.

Πότε ἐγενήθη ἡ πρώτη αὐτὴ κοῦκλα: Οὔτε οἱ σοφώτεροι σοφοὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς το εἶπουν. Οἱ ράπται καὶ αἱ ράπτριαι μεταχειρίζονται, καθὼς γνωρίζετε, μεγάλας κοῦκλας, διὰ νὰ δοκιμάζοντ τὰ φορέματα καὶ νὰ τα δείχνουν εἰς τοὺς πελάτας των. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ συνήθεια εἶνε νέα. Ἦδη ἀπὸ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα τῆς Βαυαρίας ἐστειλεν εἰς τὴν βασίλισσαν Ἰσαβέλλαν τῆς Γαλλίας, — κόρην της καὶ σύζυγον τοῦ Ριχάρδου Β' βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, — κοῦκλας ἐνδεδωμένας μετὴν τελευταίαν μῦθον τῶν Παρισίων! Ἄννα ἡ Βρετανικὴ ἔκαμε παρόμοιον δῶρον εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν τὴν Καθολικὴν, βασίλισσαν τῆς Καστίλλης καὶ κατὰ τὸν περίφημον περὶ διαδοχῆς πόλεμον τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων ἐθνῶν συνωμολογήθη συνθήκη εἰδικὴ περὶ ἐλευθέρως εἰσόδου τῶν κοῦκλων, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν εἰς τὸ Λονδίνον

ὅποια τὰς κάμνουν νὰ ὁμοιάζον με πιεδάκια ζωντανά, τὰ προσωπᾶκια τῶν παλαιῶν ἦσαν χονδροειδῶς βαμμένα με κόκκινο χροῖμα καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, ἀπὸ σμάλτου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ανοιγοκλείει τὸ βλέφρον, ἦσαν ζωγραφισμένοι δύο μαῦροι κύκλοι μικροί, καὶ ἀπὸ πάνω δύο τόξα τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ὅχι καὶ τότε κανονικά. Ἦσαν τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια! Καὶ διὰ νὰ ἰδῆτε τὴν διαφορὰν, σὰς ἀντιγράψω ἐδῶ τὰ κεφαλάκια δύο κοῦκλων, μιᾶς παλαιᾶς καὶ μιᾶς νέας, ἀπὸ τὰς ἐκτεθειμένας εἰς τὸ Παλατῆον τῶν Ἑλλήνων.

Πῶ, τί τέρατα αἱ παλαιαὶ κοῦκλαι! Καὶ ὅμως, μὴ νομίζετε ὅτι τὰ κοριτσάκια τὰς ἀγαποῦσαν διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον. Καὶ ἐρωτᾷ ποτὲ ἡ μητέρα ἂν τὸ παιδί τῆς εἶνε εὐμορφον ἢ ἄσχημον; Ὅ, τι καὶ νὰ εἶνε, τὸ λατρεύει.

Νὰ καὶ μιὰ γρηᾶ κοῦκλα, ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὴν ράχην της περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν χρόνια! Καὶ αὐτῆς ἐπίσης σὰς ἐσωκλείω τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ ἰδῆτε... τὰ χάλια της. Ἡ κακομοῖρα Ἐγεννήθη ὅχι κατὰ τὸν αἰῶνα ποῦ ἐληξεν, ἀλλὰ κατὰ τὸν προηγούμενον του, τὸν δέκατον Ὀγδοόν...

Φορεῖ ἀκόμη εἰς τὸν λαμβὸν της ἓνα περιδέραιον ἀπὸ γυάλινα μαργαριτάρια, τὸ ὁποῖον βέβαια θὰ τῆς τὸ ἔκαμε καὶ θὰ τῆς τὸ ἐφόρεσεν ἡ μητεροῦλα της. Τὸ φουστάνι της εἶνε πολὺ παλῆν, καὶ δύσκολα μαντεύει κανεὶς τί χροῖμα εἶχε... Συλλογισθῆτε ὅμως, ὅτι ἔχει νὰ το ἀλλάξῃ περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χρόνια, καὶ βλέπετε μετὸ νοῦν σας τί θὰ ἐγίνετο καὶ τὸ ἰδικὸν σας, ἂν τὸ ἐφορούσατε καθὲς μέρα καὶ καθὲς νύκτα, ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη μόνον...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Γ.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ μικρὲς μὲς φίλαι θὰ εὐχαριστηθῶν ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν σημερινὴν μου ἐπιστολήν: Θὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ τμήμα ἐκείνου τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰς κοῦκλας.

Τὴ πλουσία καὶ ἐνδιαφέρουσα συλλογὴ Ἰγάρχουν κοῦκλας ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὄλων τῶν τόπων.

Καὶ τοῦτο, διότι ἀνάκαθεν, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς τόπους, τὰ κοριτσάκια ἀγαποῦσαν νὰ παίζον μετὰ κοῦκλας. Ἡ μητέρα σας, ἡ μάμμη σας, ἡ προμάμμη σας, ἡ πρόμαμμη τῆς προμάμμης σας, ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν καιρὸν τῶν εἶχαν κοῦκλας ὅπως καὶ σὺ, καὶ τὰς ἔλεξαν θυγατέρας των, καὶ τὰς ἐνέδουαν, καὶ τὰς ἐξέδουαν, καὶ τὰς ἐτραγουδοῦσαν, καὶ τὰς ἀγαποῦσαν, καὶ τὰς ἐπερῶν εἰς τὴν ἀγκαλιά των, καὶ τὰς ἔκαμαν ὅλα τὰ χάλια ποῦ ἔκαμαν εἰς αὐτὰς οἱ γονεῖς των...

Ἀλλὰ καὶ αἱ ὠραιότεραι κοῦκλαι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, — ἐκτὸς ἐκείνων Ἰσως, αἱ ὁποῖαι ἦσαν προωρισμένα διὰ μικρὰς βασιλοπούλας, — δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὀποσοῦν τὴν σύγκρισιν μετὰ τὰς σημερινὰς. Εἶδα πολλὰς εἰς τὰς βιτρίνας τῆς Ἐκθέσεως, καὶ σας βεβαίω, ὅτι ἡ διαφορὰ εἶνε καταπληκτικὴ. Πρῶτον, αἱ παλαιαὶ κοῦκλαι ἦσαν ὡς πεπιτσιλιστον ξύλινα, καὶ τὰ μέλη των δὲν εἶχαν καμμίαν χάριν, καμμίαν εὐκίνησιν ἢ ἦσαν ἀπὸ καρτόνι, καὶ δὲν εἶχαν οὔτε χέρια, οὔτε πόδια. Ἀντὶ τῶν λεπτῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα λάμπον εἰς τὰ ἐκ πορσελάνης μάγουλα τῶν σημερινῶν κοῦκλων, καὶ τὰ

τὰς τελευταίας μῦθας τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς!

Ἀρκεταὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἱστορικὰς κοῦκλας εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν. Καὶ ἐστὶ, τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα τὰς θαυμάζουν, μανθάνουν καὶ ἄλλην ἀνεκδοτικὴν ἱστορίαν.

Ἰγάρχει ἀκόμη μιὰ βιτρίνα μετὰ κοῦκλας ὠραίας, ἐνδεδωμένας ὅπως ἐνδύνονται αἱ γυναῖκες τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας. Ἐδῶ βλέπετε κοῦκλας μετὰ τσεμπέρια χρυσοκέντητα, μετὰ μανδύλια πολυχρώμα, μετὰ φουστάνια κοντὰ, μετὰ ὕψηλους σκούφους δαντελλένιους μετὰ παράξενα καπελλάκια, μετὰ χιλιῶν εἰδῶν στολισματα καὶ φορεσίας. Εἶνε κοῦκλας τῆς Ἀρλεσιᾶς, τῆς Ὠβέρνης, τῆς Βρετάννης κτλ. ἀκόμη δὲ καὶ τῆς Ἀλσατίας, ἡ ὁποία, ἂν καὶ πρὸ τρεῖςκόνα ἐτῶν ἀνήκει εἰς τοὺς Γερμανοὺς, οἱ Γάλλοι τὴν θεωροῦν ἰδικὴν των, καὶ πάντοτε ὀνειροπολοῦν ὅτι θὰ τὴν ἀνακτήσουν διὰ τῶν ὀπλων. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ τῶν κοῦκλων μετὰ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, μὲ ὑπενθύμισε τὰς ἰδικὰς μας ἐγγυωρίας κοῦκλας μετὰ τὰ βλαχικὰ φορέματα καὶ μετὰ τὰ φλωράκια εἰς τὸ μέτωπον, τὰς ὁποίας ἀγοράζουν κατὰ προτίμησιν... οἱ ξένοι περιηγηταί.

Ἐκτὸς αὐτῶν, βλέπει κανεὶς καὶ ἄλλας κοῦκλας, ἐνδεδωμένας ὅπως αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τῶν Ἀποικιῶν τῆς Γαλλίας. Ἰγάρχουν κοῦκλαι μετὰ λαμπρὰ φορέματα ἀπὸ καζιμίρι ἢ ἀπὸ σατέν κεντητῶν, ὅπως τὰ φοροῦν αἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀλγερίας ἢ οἱ ἰνδοὶ μεγαστᾶνες τοῦ Ποντικερίου. Ἰγάρχουν καὶ ἄλλαι μετὰ φορέματα ἀπλοῦτερα καὶ μάλιστα πρωτογενῆ, ὅπως τὰ φοροῦν εἰς τὴν Μαδαγκασκάρην, εἰς τὸ Κόγκον, εἰς τὴν Σενεγάλην.

Αἱ ἐξωτικαὶ αὐταὶ κοῦκλαι, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐθνογραφικοῦ μολύμματος, τὸ ὁποῖον δίδουν εἰς τὰ παιδιὰ, εἶνε καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη ἀξία προσοχῆς, ὅτι τὰς ἔχουν ἐνδύσει εἰς τὰ Σχολεῖα τῶν παιδῶν των, μικραὶ ἰθαγενεῖς μαθητριάται.

Τὶ εὐμορφὰ ποῦ ράπτουν καὶ ἐκπέτρα τὰ κοριτσάκια! ἐφόραξτε πλησίον μου μιὰ μικρὰ Παρισινὴ, θαυμάζουσα τὰς κοῦκλας τῶν Ἀποικιῶν. Καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι μετὴν γνώμην της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ἐπισημασθε τὴν ἐπιστολήν ποῦ μου γράφει σήμερον τὸ Συνοριατάκι [EE] μετὰ τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῶν φυλλαδίων. Μοῦ γράφει διὰ τὰ μυστηριώματα, διὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, δι' ἃς. Καὶ διὰ τὴν ἀλληγογραφίαν ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται: « Πόσον τερπνὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ Ἀλληγογραφία, ὅπου καὶ οἱ πλεῖον μακρὰν κατοικοῦντες συνδρομηταὶ σου φαίνονται ὅτι εὐεργετῶν εἰς ἐσθλοῦ, μετὰ τῆς κοινῆς ἐπιγνώσεως, τῆς Διαπλάσεως. Ἄν εἶνε ὠραία αὐτὴ ἡ παραβολικὴ; — Σοῦ εὐχόμεν ὅτι ἐκπληρωθῇ ὁ γλυκὺς σου πόθος καὶ νὰ πρὸβληθῆς μετὰ ἄριστα.

Καὶ ἡ Δαρειωμένη Μουριέσα μοῦ γράφει τὰ ἔξης σύντομα καὶ ἐκφραστικά: « Πολὺ εὐχαρι-

στην διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς πτωχῆς συμπαθητικῆς μου, ἡ ὁποία σὲ περιέμενε μετ' ἀνεπιμονησίας. Πολὺ καλὸ παιδί θὰ εἶνε ὁ Παπαγάλος Παρὼν διὰ τὴν εὐχαριστήσιν τὸν πόθον μίας μικρᾶς πτωχῆς κόρης. Ἄν εἴποιται: — Αὐτὸ ἐνοεῖται! — Καὶ διὰ τὴν ἐγγραφίσαν μου ἀπευθύνει σήμερον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει πρὸς τὸν Παπαγάλον Παρὼν τὰς εὐχαριστίας σου δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Μαῖρον Σύννερον, αὐτὸ ἄς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ στείλῃς ἰφράγκον. Ὁ Ἀνανίας εἰξέυρει μιαν αὐνεργίαν κατὰ τῆς στενοχωρίας: Ὁ Διὰ μὴν ἔχῃ στενοχωρίαν, πρέπει... νὰ μὴ στενοχωρηθῆται. Τὶ λέγει; δὲν εἶνε ἡ σωωτέρα ἀπὸ ὅλας; Ζοφερὸν Νέρος, διατὶ σήμερον μοῦ γράφεις μετὰ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον; Ἄς εἶνε Ἄν ἔγιναν ἀκόμη ὅσα λέγεις, διότι δὲ ἔχω τὸν ἀπιτωμένον καιρὸν τῶρα λείπει καὶ ὁ Ἀνανίας, καὶ μὴν ἐρωτᾷς. Διὰ τὸ ἄλλο, θὰ προσπαθῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, εἰς ὅσας ἐπιστολάς σου ἔλαβα, σοῦ ἀπήγγησα. Φαίνεται ὅμως ὅτι μερικαὶ θὰ ἔσχαν τότε, ποῦ ἦτο ἀνωμαλία εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν, καὶ δὲν θὰ σου ἀπήγγησα ἐν ἐκτάσει. Πάλιν, ἂν παρίεσε καὶ καμμία, δὲν ἤξευρα.

Αὐτὸ ἦτο, Μέλλουσα Καλόγηρα; Τότε καλὰ ἔκαμα ποῦ δὲν τὴν ἐδόμησεν, πρῶτον διότι αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Ν.Ε. δὲν ἦσαν ἐπινοητικαὶ (τὰς παρατήρησας) δευτέρον διότι ἂν ἄρρησαν δὲν πταίει ὁ καμμένος, κατοικεῖ ἐδῶ μακρὰν! Καὶ τὴν σημερινὴν πληροφορίαν δὲν δημοσιεύω, ὅτι ὁ Ἰατρός τῶν Συνοριογενῶν ἔπαυσε νὰ δίδῃ συνταγὰς.

Ἐγχεῖνους τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους: μου φίλους: Φιλίσταριτ Ἰαυα [Κ. Β. αὐτὸ ἐτέλεξα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τότε καλὰς διαβέσεις: σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1897.] Δροσρὰν Ἐσπεραν [Α. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραῖοτερον] δὲν εἶνε ἀνίτην νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον εἰς τὸν ὄρα σου εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ καὶ σὺ, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός σου: Θαλάσσιον ἀρχὴν (Α. Α. αὐτὸ ἐτέλεξα διὰ νὰ ἔγχεῖν ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, πρέπει νὰ μου γράψῃ καὶ αὐτὸς ἰδιαιτέρως καὶ ἰδιοχείρως) Ψηλὸ Καταρισάκι (Μ. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ καταλλήλοτερον) Μαρίδαρ τῆς Καρόσσου (Χ.Χ. ἔστειλα χάρτην τῶν Ἀδύων) Κορινθιακὸν Φάρον Ι. Τ. σοῦ ἐκέλευ τὸ πρῶτον) καὶ Βικτωρα τῶν Μαθρον (Ι. Κ. αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμοῦ: βεβαίως δύνασαι.)

Ἀσκασμοί, Πληροφορίαι: ἡ Εὐθυσία Κόρη ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρμῆον καὶ ζητεῖ τὸνομά της: ὁ Ριχάρδος Παρὼν ἐρωτᾷ τὸν Νίκωρ Βερόπουλον διατὶ ἀκόμη δὲν του ἔγραψεν ἐκ Σμύρνης, ἐνὸς τοῦ τοῦ ὑπεσχέθη: ὁ αὐτὸς χαίρει τὴν Μέλλουσαν Καλόγηραν καὶ ἀναμένει δελτάριά της: — οἱ Διακρητοὶ τῆς Νεολαίας προσφέρουν τὰς προσφορὰς των εἰς τὴν Διοργανοφοροῦσαν, τὴν ὁποῖαν ἐγνώσαν πέρυσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ χαίρει τὸν ἀδελφόν της, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαν τὰς Ἀπόκρως: — ἡ Ἀδρα τῆς Καρβύρας ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρμῆον καὶ Πομενίδα τοῦ Πηλίου: — τὸ Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν ἀσπάζεται τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν, ἐρωτᾷ δὲ τὸ Ν. Σιμάτων ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του καὶ τὴν φωτογραφίαν του: — τὸ Ἄρθρον τῆς Ἰστορίας ἀσπάζεται τὸ Ψεύτικο Τριανταφυλλιάκι καὶ του ζητεῖ ἀλληγογραφίαν: — ἡ Γλυκὴφορος Σελλήνη ἀσπάζεται τὴν Καλλιστερρικήν Γραφίδα καὶ τὴν μετὰ τῆς κοινῆς ἐπιγνώσεως, τῆς Διαπλάσεως. Ἄν εἶνε ὠραία αὐτὴ ἡ παραβολικὴ; — Σοῦ εὐχόμεν ὅτι ἐκπληρωθῇ ὁ γλυκὺς σου πόθος καὶ νὰ πρὸβληθῆς μετὰ ἄριστα.

Καὶ ἡ Δαρειωμένη Μουριέσα μοῦ γράφει τὰ ἔξης σύντομα καὶ ἐκφραστικά: « Πολὺ εὐχαρι-

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΘΕ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ Τὸ ΔΙΒΗΜΑΤΑ τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Παίδωνος). Ὅσοι τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶν ἤλλαξαν ἐν τῷ μεταδὲ διαμονῇ, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσουν περὶ τούτου τὸν συγγραφέα, διὰ νὰ λάβουν τὸ ἀντίστοιχόν των ἀσφαλῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΓΕΜΙΝΗ ἀγάπην καὶ φροσύνητα εἶνε ἡ σημερινὴ ἐπιστολή τῆς Εὐθυσίας Κόρης. Ἀκούσατε αὐτὴς τὰς ἀπικησάς: « Καλὴ δὲν μου λέγεις, ἀγαπητὴ Διαπλάσις, τί δύναμιν ἔχει ἡ γλῶσσά σου καὶ μαγεύει ἐπὶ τὸν κόρμον καὶ τὸν ἔθου: σάβει μαζὶ σου; Ἄς εἶχα κ' ἐγὼ μιαν σταλίαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν μαγικὴν σου χόρην! Μὰ ναίξω ὅτι τὴν ἔχεις, ἀγαπητὴ μου, διότι σὲ βεβαίω, ὅτι κ' ἐμένα μ' ἐμάγευσεν ἡ ἐπιστολή σου.

Ὁπλάρχην (Γ. Β.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χαίρω πολὺ ποῦ σ' ἐπαναβλέπω ὡς περ' ἀπὸ τῶσον καιρῶν. Τὰ Παιδὰ καὶ Πνεύματα χαριτωμένα: ὁσάκις εὐρίσκεις τίποτα εἰς ἔνα περιοδικὸν νὰ τα μεταφράξῃς καὶ νὰ μοῦ τα στείλῃς.

Εἶδες λοιπὸν Ἄρθρον τῆς Ἰστορίας, εἰ ἔκαμην ἢ μὴ Ρόδα, ὅταν ἔμαθην δὲ δὲν ἦτο ἀνεπιὰ τοῦ κ. Βώρκε; Πῶς σου ἐράνη τὸ κίνημά της; Ἀλλῆθια, καὶ ἄλλοι μοῦ ἔγραψαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὸ καιρὸν τῶν Ζωολογικῶν Διωνυμῶν καὶ πρὸ γρηγορῶ θὰ σὰς το ἐξηγήσω. Ἄ, μὴ εἶνε ὠραίαταον!

Γλυκὴφορος Σελλήνη, σὲ συλλυποῦμαι θερμότερα διὰ τὸν θάνατον τῆς σεδαστῆς γαγιᾶς σου. Βέβαια πρέπει νὰ ἐλυπηθῆς πολὺ, ἀρ' οὐ σὲ ἀγαποῦσε τόσον. Ἐγὼ νὲ σου κάρω καὶ μιαν μικρὰν παρατήρησιν. Ἡ Ἄλις Κίριος, ὅταν πρὸκειται περὶ τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε γράφεται συγκεκριμένη, (παραδειγματικῶς χάριν ὁ κ. ἢ ὁ κύρ. ἢ ὁ κος) γράφεται πάντοτε ὀλογράφως καὶ μετὰ κεφαλαίον Κ.

Αἰγιναία Ἀθηνᾶ [ΕΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου πολὺ χαριτωμένη. Δὲξαι σοὶ ὁ Θεὸς λοιπὸν ποῦ ἔβαλες πρῶτα τὸ ἀριστερόν ποδὶ, ἀντὶ τοῦ δεξιού, καὶ ἔτσι δὲν ἐμῆλεις εἰς τὴν χώραν τῶν Μακάρων, μέχρι τῆς πόλης; τῆς ὁποίας σὲ ὀδήγησεν ἡ κυρία... Ἰμφορῆτις. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην σου, καὶ ἐλπίζω δὲ θὰ μ' ἐνθυμῆται κάποτε καὶ θὰ μοῦ γράψῃ.

Εἶνε ἀπαραίτητος ἡ χαρὰ, — μοῦ γράφει ὁ Μικρὸς Γυμνασιάρχης, — τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ὀκ' ἐμοῦ συστηθέντος πτωχοῦ παιδιοῦ... Ἐτρέξα ἀμέσως εἰς αὐτό, καὶ μῦθες τοῦ τοῦ εἶπα, δύο δίκρυμα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μου ὁμιλήσῃ. Μετὰ τὴν πρώτην στιγμήν τῆς συγκινήσεως, ἤρρισε νὰ μ' εὐχαριστῇ, μετὰ κατέλασε δὲ νὰ σου γράψω ἐπὶ εὐχαριστῆ: ἐκ βόθους καρδίας τὴν Σεμιτωμένην Σινωπιίδα διὰ τὴν ἐγγραφὴν σου καὶ δὲ, ἀρ' οὐ ἐγίνεν αἰτία νὰποκαύθῃ μιαν ὀνειροπόλησιν σου, δὲ τὴν ἐγνωμοσύνη αἰωνίως καὶ θὰ τὴν θεωρῇ εὐεργετῆ τὸν Κ' ἐγὼ ἐπίσης εὐχαριστῶ καὶ συχαίρω τὴν Σεμιτωμένην Σινωπιίδα διὰ τὴν τῶσον εὐγενῆ καὶ ἀγαθὴν τῆς πράξιν. » — Ἄς βλέπουν λοιπὸν οἱ φίλοι μου πῶς χαρὰς γίνονται, πρὸξενοῖ, ὅταν ἐγγραφῶν ἀπόρως.

Ἐπισημασθε τὴν ἐπιστολήν ποῦ μου γράφει σήμερον τὸ Συνοριατάκι [EE] μετὰ τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῶν φυλλαδίων. Μοῦ γράφει διὰ τὰ μυστηριώματα, διὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, δι' ἃς. Καὶ διὰ τὴν ἀλληγογραφίαν ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται: « Πόσον τερπνὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ Ἀλληγογραφία, ὅπου καὶ οἱ πλεῖον μακρὰν κατοικοῦντες συνδρομηταὶ σου φαίνονται ὅτι εὐεργετῶν εἰς ἐσθλοῦ, μετὰ τῆς κοινῆς ἐπιγνώσεως, τῆς Διαπλάσεως. Ἄν εἶνε ὠραία αὐτὴ ἡ παραβολικὴ; — Σοῦ εὐχόμεν ὅτι ἐκπληρωθῇ ὁ γλυκὺς σου πόθος καὶ νὰ πρὸβληθῆς μετὰ ἄριστα.

Καὶ ἡ Δαρειωμένη Μουριέσα μοῦ γράφει τὰ ἔξης σύντομα καὶ ἐκφραστικά: « Πολὺ εὐχαρι-

στην διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς πτωχῆς συμπαθητικῆς μου, ἡ ὁποία σὲ περιέμενε μετ' ἀνεπιμονησίας. Πολὺ καλὸ παιδί θὰ εἶνε ὁ Παπαγάλος Παρὼν διὰ τὴν εὐχαριστήσιν τὸν πόθον μίας μικρᾶς πτωχῆς κόρης. Ἄν εἴποιται: — Αὐτὸ ἐνοεῖται! — Καὶ διὰ τὴν ἐγγραφίσαν μου ἀπευθύνει σήμερον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει πρὸς τὸν Παπαγάλον Παρὼν τὰς εὐχαριστίας σου δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Μαῖρον Σύννερον, αὐτὸ ἄς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ στείλῃς ἰφράγκον. Ὁ Ἀνανίας εἰξέυρει μιαν αὐνεργίαν κατὰ τῆς στενοχωρίας: Ὁ Διὰ μὴν ἔχῃ στενοχωρίαν, πρέπει... νὰ μὴ στενοχωρηθῆται. Τὶ λέγει; δὲν εἶνε ἡ σωωτέρα ἀπὸ ὅλας; Ζοφερὸν Νέρος, διατὶ σήμερον μοῦ γράφεις μετὰ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον; Ἄς

διαμονή — ή Νέαν Ναύτων και του Λεωίνου Σουλιάση — ή Αριάδνη της Κρήτης άσπάζεται την Μικράν Κατεργάρα — ή Άνθοθα Νεώτης συγχαίρει την Νοσταλγοδοαν Έλληνίδα δια την άξίειαν των πρώτων της, και εΐθε ή εύχαρίστηση του πτωχού παιδιού να εΐνε προς ευχρίαν της — ή αυτή συγχαίρει τον Κάλυκα Ρόδου δια τας εξετάσεις του εις τόν Ώδειον και συλλυγείται την Τσοκνίδα της Τερψιθέας δια τόν θάνατον του πατρός της — ή Νοσταλγοδοαν Έλληνης δέχεται την υπό της Άντιγόνης Δαμάσκου προταθείσαν Άλληλογραφίαν και αναμείνεται υπομνήσας επιστολήν της — ή αυτή Νοσταλγοδοαν Έλληνης έρωτά τόν κληδόν παιδιόν τόν συστήθεν υπό του Πάρι μελέγε και έγγραφέν υπό αυτής, (του όποιου θύμας, άνοιξιόν τού ψευδώνυμου και τόν όνομα) άν δέχεται να τον στείλη μίαν Δέσμην Τετραβίων Μ. Μυστικῶν δά ναυταλλάσσει, και του προσείνει άλλαγήν με τόν όνομά του και τόν ψευδώνυμόν του — οι Δικηγῆρας της Νεολαίας δέν φανερώνουν τόν ονόματις την Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, διότι τότε θά ήτο περιττόν να έχουν ψευδώνυμόν — ή Νοσταλγοδοαν Βασιλειονίκου ζητεΐ τάρχηά της Λιακής Μαργαρίτας, Λιασοπούλης και Λιώτη Σουλιάση — ή Λιακή Μαργαρίτα άσπάζεται την Νοσταλγοδοαν Έλληνίδα και την έρωτά άν έλαθε την επιστολήν της — ή Νύμφη τῶν Βορῶν πληροφορεΐ όλους τους συνδρομητάς διότι ονομάζεται, Μελή Άραβαντινοῦ και διότι έφησε τόν ψευδώνυμόν της — ή Παριστία συγχαίρει θυμῶς την Άλσῆν τῶν Κηφισῶν δια τας λαμπράς της εξετάσεις εις τόν Ώδειον (κ' εγώ εΐπισθ' την συχαίρω, διότι ήκουσα πολλά δια τόν βίολο της) — ή Βόγρη της Καρδίας άσπάζεται την Ναυτοπούλαν της Άνδρον και την έρωτά άν έλαθεν επιστολήν της — ή Κλήθ της Θαλάσσης χαίρει τῶν Βοσῶν της Βοήθου — ή Άννα Άλέκου άσπάζεται τόν Λεωνίτιον Κεράσι — ή Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν συγχαίρει τόν Κυνηγῆν τῶν Αΐγάρων δια τας λαμπράς απαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν και ζητεΐ τόν ονόμα του.

Μικρά Μυστικά. Ένεκα έλλείψεως χώρου οι προτάσεις αυτής της έβδομῆδος αναβλλονται δια τόν προσεχῆ. Καί εις αυτό, καθῶς βλέπετε, Άνατίαι πταίει.

Από ένα γλυκό φίλδου στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: Αδραν της Κερκυρας (ναί, τώρα ύπὸ τῶν δει τας έχω θλας.) Σπήλαιον τῶν Μουσῶν (άδικα, τὰ παρόμοιά σου, δίδει πάντοτε έδημοσίευσά κατ' πληροφορίας σου εκτός μόνον φράσας, πού δέν εΐχα τόπον τῶ φύλλον εις τόν εΐθης θά στέλλεται ένωριεσά.) Παπαρούσαν της Πατζέλης (έστειλα, εύχομαι τελείαν άναδραμῶν καί ταχεῖαν επιστολήν.) Αγγύονον Ηνεδρια (τόσο πολύ άκούω; περιεργον!) Γ. Σ. Τοπογράφη (έστειλα, ναί, εΐπικῶ διό τῶ προσεχῆς έτος θά δημοσιεύσω τόν Μέγα Δάσος τῶ Βίβου) εΐσαι μαγεύμενος με τῶν Θουμάσιον Όρενόνων, όμως τότε θά έννοήσης τι εΐνε, δταν θάρχησι τόν δευτερον μέρος.) Πλοτον τῶ Δοννάθεως (σ' εύχαριστῶ πολύ δια τόν έσπαδόμα και εΐσαι πολύ ευνοήσις δια την νέαν μου φίλην εΐθε οι κόποι σου να μήν ύπάγουν χαμένοι, και να έτακοιούθησι να με λαμβάνη και να μορφωνεται έλληνοσπερμῶς.) Σημάτιαν της Άγίας Αύρας (έλήθη, άλλ' εβράδυνα να τόν επηρώρω και να τόν άποστειλω, ένεκα πολλῶν άσυχολῶν.) Μιράταρον (έπικῶ, διό τότε πλεονεκτήματα δέν θά γήγησον πολύ.) Προχυμαίαν της Σμύρνης, Ναβαρλάνη (σού εύχομαι λοιπόν πάσαν επιτυχίαν, αλλά νάρχησι την δειλίαν κατὰ μέρος.) Αριάδνη της Κρήτης (ναί, αλλά οι κόποι θάνατωσιν.) Αδελφίδα Παπαμάχου (σού έστειλα τόν 19ον φυλλάδιον, δ, χι δέν μεγαλώσας; πρέπει να μου γράψης από τώρα.) Άνθοθα Νεώτης (πολλάς πληροφορίας εΐχες, σού έδημοσίευσά τας μεσάς, και πάλιν πολλά εΐνε φαντάσασθαι άν έστειλαν διό από

τόσας τιθά εΐνιστο;) Ταχύτερον Ηέλος (συνεμορφώθη με την παρατήρησιν σου.) Έλεωγα (διδάξασα δσα μου γράεις, προς τόν κ Σενοπούλον, ό όποιος, σ' εύχαριστεΐ άπείρω; τὰ ποιήματά σου μου ήσαν πολύ δέν έχου πολλήν πρωτοτυλίαν, άλλ' εΐνε εύμορφώτα σιχυοργημένα δέν δοκιμάσεις και πλεον, κινουόργια θέματα;) Σικωτηνή Νύκτα (εΐπρασεν ή άδιδασία; περί της; Ιουλιέττας Αδάν έγγραφην έν εκτάσει: ό κ. Φαίδων εις τόν θον φυλλάδιον.) Νοσταλγοδοαν Έλληνίδα (φυλλάδιον έστειλα, εύγει και ή νέα σου γενοιοδορία δέν άμφιβάλλω διό πολύ θά εύχαριστήσῃ τόν πτωχόν παιδιόν.) Νέμον (πολύ μ' εύχαρίστησεν ή έθισια περί τῶν εξετάσεων της γυμναστικής; ή Μαγική Βίβλος εύρησι, άλλ' όχι καλλιτεχνική, εκ τῶν εΐθους κατ' όποιος δημοσιεύσιν.) Νοσταλγοδοαν Βασιλειονίκου (άνήνεστα δσα μου γράφεις, αλλά νομίζω διό δέν ενδιαφέρουν τους φίλους μας ώστε να άνακατανώσω δέν άμφιβάλλω διό ή Μητροπολίτης σας εΐνε θύμας του ποιητή άξιος, αλλά τι εμεθα ήμεΐς δια να τον επαινέσωμεν; εκείνος πρέπει να μας επανείσῃ και να μας εύλογήσῃ.) Λιακή Μαργαρίτα (άρ' ού εΐσαι εβραχιστάτη; διό μ' εύχαριστεΐ υπερβολικά τόν νύ μή μου γράψης, τότε διατί μου γράφεις, άλλ' δέν τόν πιστεύω, άχ; δέν έχεις αυτήν την δέν; άπόδειξι; διό μου γράφεις συχνά, — πράγμα τόν ό ποιόν μ' εύχαριστεΐ υπερβολικά; φίλησέ μου κάδελφικῶν.) Υδῶν Άπειρώτου (αί λύσεις πρόσθεν να στέλλωνται σύμφωνα με τόν. Όδηγόν τῶν συνδρομητῶν.) Β.Α.Η. (ώραϊν τόν θέμα; άλλ' ή γλώσσα δέν εΐνε ή συνήθως δημοσιευομένη εις τόν φύλλον μας; δια τὰ διηγήματα μάλιστα εις τόν διάλογον, — δέλομαι άπλουτερόν, φυσικώτερον γλώσσας.) Αμαρηνίδα (εΐσαι πολύ ευτυχῆ; πού συνετέλεσα εις τόν να σου πέσῃ ή άδιδασία; εΐσαι τώρα έντελῶς καλῶς;) Εύγενή Καρδία (πῶσον έλπιούμεθα δια την καμμένη την γαϊταναν Νισέ; [Ε] δια την ώραϊαν επιστολήν.) Αεσβιακῶν Άνθος (αί παραγγέλαι σου εΐσετέλεσθαι τόν Βιβλίον τῶν Συναγωγῶν δέν τὰ έχω εκδώσει; εγώ νομίζω καί τῶν τιμάται φρ. 2, 30.) Ηλεροποιούμενον Γάστον, Κλήθ της Θαλάσσης ([Ε] δια την περιγραφήν τῶν ταξιδιῶν σου, τῶν όποιαν εΐδίσθασα με πολύ ένδιαφερόν.) Αθηναϊν Άλέκου (διατί δέν σημειώσεις και τόν ψευδώνυμόν σου; ή μήπως θέλεις να σου άπαντώ με τῶνομῶ σου; πολύ μ' εύχαρίστησεν ή επιστολή σου, και χαίρω πού θά μου γράψης τακτικώτερον.) Αλέξανδρον Γιάννοβιτσι (πού έβουε την Μαγικήν Εικόνα, άλλ' άρ' ού δέν διακοιλιζεται εις τας Άσκησεις, ήτο περιττόν να σιςιλη την λύσιν.) Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν (καλῶ δειτῶν.) Καπηλάτιδα Κόθου ([Ε] δια την λαμπράν περιγραφήν δέν πρέπει θύμας να λατῆσαι τῶσον δέν εΐσαι δὲ εις την Άμερικῆν!) Παριστία καί.

Εις όσας επιστολάς έλαθ μετὰ την 2' Ιουλίου θ' άπαντήσω εις τόν προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 17' Ιουλίου.
 Ο γράψης τῶν λύσεων, επί τῶν όπολων δια τῶ γράψωσι τας λύσεις των οι διαγραφόμενοι, πλάττειν εν τῶ Πνεύματι μας εις φιλοτιμίαν, άν θύμασος περιεχί θῶ φύλλον καί τακτικῶ φρ. 1'

254. Αεξίγριφος.

Τῶ πρώτῶν μου εΐνε θεά,
 Ἄρθρον τῶ δευτερίῳ μου.
 Τῶ τρίτῶν άκρωτίστων,
 Τρωγῶν τῶ συνόλον μου.
 Ἐστειλή υπό τῶν Ἀσπυρίων τῶ Νίσταρος

255. Συλλαβογρίφος.

Γράμμα εΐνε τῶ πρώτῶν μου
 χῆρος τῶ δευτερόν μου.
 Στήν εκκλησίαν δὲ συχνά
 Ἄκουσ τῶ συνόλον μου.
 Ἐστειλή υπό τῶν Φιλοσοφιστῶν

256. Στοχευόγριφος.
 Στὰ τετράποδα θά μ' εΐρη; άν άπειράτων μ' άφίσης Ἄν τῶν κεφαλῶν μου άλλίεξς και άν με δένουσίσης Μίαν πόλιν της Γαλλίας παρευθ; θά σχηματίσης.
 Ἐστειλή υπό τῶν Αΐσας της Κερκυρας

257. Ἀναγραμματισμός.

Εΐμαι λιπαρά ούσια, άν ως έχω με άφίσης,
 Τέρας καθαντό θά γίνομ άν με αναγραμματίσης.
 Ἐστειλή υπό τῶν Ἡρώδων τῶ Ζελέμου

258 Δικτυωτόν
 Τῶ πρώτων εΐνε χώρα τις ψυχρά, πού την ήξέσεις,
 Τῶ δευτερον περιπατῶν προσήκῃσι να ιθρῆς.
 Τῶ άλλο, άν εΐσαι άκνηρός, ευκόλως θά μαντεύης.
 Καί δια νύ ιθρῆ τῶ τέταρτον, εις τους νεους να [σπεύσης].

259. Γωνία.

- + * * * * = Νῆσος τῶ Αἰγαίου
- * + * * * = Ὄρος
- * * + * * = Κράτος της Εὐρώπης
- * + * * * = Ἐπαρχία της Ελλάδος
- + * * * * = Πόλις της Περείας.

Οί σταυροί αποτελοῦν άρχαίον βασιλεία της Κρήτης.

260. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 6 2 4 8 = Ραμαῖος Αὐτοκράτωρ.
- 2 4 7 4 8 = Θῆκη καρπῶν τινῶν.
- 3 2 1 = Στρατιωτικόν σῶμα.
- 4 2 4 8 = Ἄνταναμία.
- 5 6 2 6 = Τροφή.
- 6 2 6 8 = Ἄρωμα.
- 7 6 7 6 3 = Ἐπιφώνημα.
- 8 3 5 1 2 4 8 = Ἐπίθετον.

261-263. Ἀπροσδόκητα.

1. — Διατί ή γάτες δέν τρώγου, τῶ μαύρο χαδῆρι;
2. — Τι όμοιάζει περισσότερο με τόν ήμισυ τῶν προσώπων της Κυρά Μάρτας;
3. — Πῶς λέγεται ό Υπουργός τῶν Ναυτικῶν της Σερβίας;

264. Αεπλή Ἀκροστιχίς.

Τάρχηά και τὰ τρία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων αποτελοῦν δύο πόλεις της Ελλάδος: 1, Μουσικόν ὄργανον. 2, Καλλιτεχνικός ὄμιλος. 3, Πιάθμα εν πολέμῳ. 4, Αὐτοκρά ωρ. 5, Ἐπίρρημα. 6, Θεά.

265. Γρίφος.

$O \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$
 Ἐστειλή υπό τῶν Καρδίας υπό Μίτρον

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Ἑνωτικῶν Ἑσθῆτων τῶ φύλλον 16.
- 188. Φύλαρα (φύ, λυρά) — 189. Τεγέα (τε, γέ, α) — 160. Πύρα Θύρα — 161. Τῶ θαυμαστικόν.
 - 162. ΗΡΑ ΔΕΩ
 - ΑΘΗΝΑ ΠΑΡΟΣ
 - ΠΕΡΣΕΥΣ ΣΗΩ
 - ΙΣΗΝ
 - 164. Οί Ἀθηναίοι πούσ την μητέρα και τόν πατέρα μή θεραπεύοντας, οὐκ άπεδείκνυον ἄρχοντας. — 165. ΒΡΑΜΑΣ (Βήμας, ΧΡάμα, ὄβραμα, υπόμνημα, απόφασις, ζωηρόσ). — 166. Ψυχῆς νοσούσης εΐσιν ιατροί ὄγοι. — 167. Μεγάλη πόλις εΐνε ή Βιέννη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Η λέξις λαπει 10, δὲ δὲ τῶδε συνδρομῆς μῆς λαπει 5 μόνον. Ἐλάσας ὄσο 10 λέξις ὀλιγῶ και αὐ ὀλιγῶτεροι τῶν 10 πληροῦνται εις 10 λέξις. Τὰ πῶδε δημοσιεύων γράμμαρα πρέπει να εΐνε πολύ εΐσινγνωστο και νύ φθάνου. εις τόν Γρηγόριον μέχρι της μεσημβρίας της Δευτέρας τῶ θηδέτερον δια τόν φύλλον εϋχομῆσθαι Σαββάτου, άλλος μόνον δια τόν μεσημέριον.]

Τῶ Μαριάντῶν φίλλον εύχεται καλήν επιτυχίαν εις τας εξετάσεις τῶν μαθητῶν της Γαλλικής Σχολῆς της Νέστω. (Α — 35)